

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.02.2021, sen. zn. 29 ICdo 23/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.23.2020.1

Číslo: 91/2021

Právní věta:

Dojde-li po zahájení sporu, v němž věřitel po dlužníku - obchodní společnosti vymáhá splnění dluhu, k rozdělení žalovaného (obchodní společnosti) odštěpením se vznikem nové nebo nových společností nebo družstev (§ 243 odst. 1 písm. b/ bod 1. zákona č. 125/2008 Sb. ve znění pozdějších předpisů), může se věřitel domoci přistoupení nové nebo nových společností nebo družstev do řízení na straně žalovaného z titulu zákonného ručení za dluhy žalovaného (§ 257 odst. 1 uvedeného zákona) postupem dle § 92 odst. 1 o. s. ř.

Po rozdělení obchodní společnosti odštěpením se vznikem nových společností lze vyhovět návrhu žalobce, který po rozdělované společnosti vymáhá splnění nepeněžitého dluhu, na přistoupení nově vzniklých (nástupnických) společností do řízení jako dalších žalovaných (§ 92 odst. 1 o. s. ř.) z titulu ručení za dluhy rozdělované společnosti jen tehdy, bude-li při připuštění přistoupení do řízení zřejmé, že se žalobce vůči přistoupivším žalovaným domáhá peněžitého plnění (§ 2028 o. z.). Je-li nepeněžitým dluhem rozdělované společnosti její povinnost vydat pro případ vyslovení neúčinnosti právního úkonu (právního jednání) do majetkové podstaty původní dlužníkovo plnění z neúčinného právního úkonu (právního jednání), lze se domáhat vůči přistoupivším žalovaným z titulu jejich zákonného ručení za dluhy rozdělované společnosti pouze zaplacení rovnocenné peněžitě náhrady odpovídající částce, k jejíž úhradě by byla rozdělovaná společnost povinna, kdyby původní dlužníkovo plnění z neúčinného právního úkonu (právního jednání) nebylo možné vydat do majetkové podstaty dlužníka (§ 236 odst. 2 insolvenčního zákona).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.02.2021

Spisová značka: 29 ICdo 23/2020

Číslo rozhodnutí: 91

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Incidenční spory (žaloba odpůrcí), Obchodní korporace, Přistoupení do řízení, Ručení

Předpisy: § 107a o. s. ř.

§ 2028 o. z.

§ 243 předpisu č. 125/2008Sb.

§ 257 odst. 1 předpisu č. 125/2008Sb.

§ 92 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 10. 2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou podanou 10. 3. 2016 se žalobce (Mgr. I. Š., jako insolvenční správce dlužníka Č. s. r. o.) domáhá vůči žalovanému (JN, s. r. o. v likvidaci):

[1] Určení neúčinnosti dvou (označených) kupních smluv z 30. 12. 2013.

[2] Vydání předmětů koupě (dvou označených vozidel) do majetkové podstaty dlužníka a pro případ, že žalovaný již vozidla nevlastní, zaplacení částek 250.000 Kč a 150.000 Kč do majetkové podstaty dlužníka.

2. Usnesením ze dne 16. 5. 2019, č. j. (71) 44 ICM 799/2016-110, Krajský soud v Brně (dále jen „insolvenční soud“) připustil, aby na straně žalovaného vstoupily do řízení společnosti JD s. r. o. (dále jen „společnost JD“), JR s. r. o. (dále jen „společnost JR“), a JS s. r. o. (dále jen „společnost JS“).

3. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) – poukázal na to, že tak činí k návrhu žalobce (odůvodněnému tím, že žalovaný vložil do oněch společností část svého jmění), jenž mu došel 10. 4. 2019.

4. K odvolání žalovaného a společností JD, JR a JS, Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 17. 10. 2019, změnil usnesení insolvenčního soudu tak, že přistoupení uvedených společností do řízení nepřipustil.

5. Odvolací soud – vycházejí ze závěrů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2012, sp. zn. [26 Cdo 2042/2010](#), a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2007, sp. zn. [28 Cdo 337/2007](#), uveřejněného pod číslem 12/2008 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 12/2008“) [usnesení jsou (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupná na webových stránkách Nejvyššího soudu] – dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k závěru, že nebyly splněny podmínky pro přistoupení do řízení podle ustanovení § 92 odst. 1 o. s. ř., když postup podle uvedeného ustanovení má žalobce k dispozici za účelem odstranění nedostatku pasivní věcné legitimace, který tu byl již v době zahájení řízení. V posuzované věci však o takový případ nejde, když rozdělení žalovaného odštěpením (s tím, že část jmění přešla na nově vzniklé společnosti JD, JR a JS) bylo zapsáno ve veřejném rejstříku až 20. 6. 2018, kdy byly tamtéž zapsány i nově vzniklé společnosti. Žalovaný (coby smluvní strana kupních smluv) neztratil způsobilost být účastníkem řízení a podle § 237 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), je nadále osobou povinnou vydat dlužníkovu plnění do majetkové podstaty.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (tedy, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil v tom duchu, že připustí přistoupení dalších žalovaných do řízení.

7. V mezích ohlášeného dovolacího důvodu má dovolatel závěry odvolacího soudu za nesprávné, spatřuje důvod, pro který měl soud přistoupení připustit, v tom, že společnosti, které vznikly rozdělením formou odštěpení žalovaného, ručí za dluhy žalovaného podle ustanovení § 257 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev.

8. Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, maje za to, že podání dovolání má vést pouze k účelovému protahování řízení, když i jinak se chování žalobce vyznačuje pasivitou a formálností.

III.

Přípustnost dovolání

9. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává (vzhledem k datu vydání napadeného usnesení) z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

10. Dovolání v dané věci je přípustné dle § 237 o. s. ř., když napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od dále označené judikatury dovolacího soudu.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

12. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

13. Ve skutkové rovině vycházejí rozhodnutí soudů nižších stupňů z následujících skutečností (jak se podávají ze spisu a z obchodního rejstříku):

[1] S účinností k 20. 6. 2018 bylo zapsáno v oddílu C, vložce 223480, obchodního rejstříku vedeného u Městského soudu v Praze (dále jen „rejstříkový soud“), že žalovaný se jako rozdělovaná společnost rozdělil formou rozdělení odštěpením se vznikem nových společností s tím, že část jeho jmění přešla na nové společnosti s ručením omezeným, a to společnosti JD, JR a JS.

[2] Společnosti JD, JR a JS jsou zapsány v obchodním rejstříku, vedeném rejstříkovým soudem, oddílu C (ve vložkách 297080, 297081 a 297079) od 20. června 2018, vždy jako nové společnosti, na které z žalovaného (coby rozdělované společnosti rozdělené formou rozdělení odštěpením) přešla část jmění žalovaného.

[3] Usnesením ze dne 27. 3. 2019, č. j. (71) 44 ICm 799/2016-100, vyzval insolvenční soud žalobce, aby mu do 15 dnů sdělil, zda žalobu bere zpět, nebo zda na ni trvá, když z veřejného rejstříku vyplývá, že žalovaný vložil část svého jmění do nových obchodních společností.

[4] Podání žalobce (dovolatele) datované 10. 4. 2019 (č. l. 103) [ve znění opravy provedené podáním datovaným 15. 5. 2019 (č. l. 108)] obsahuje pouze sdělení, že v reakci na výzvu insolvenčního soudu žalobce trvá na podané žalobě o určení neúčinnosti právního úkonu

(článek I.) a současně navrhuje, aby soud ve smyslu ustanovení § 92 o. s. ř. připustil vstup obchodních společností JD, JR a JS, do nichž žalovaný vložil část svého jmění, do řízení na straně žalované [„článek III.“ (správně má jít o článek II.)].

14. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu, zákona č. 125/2008 Sb., zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), a insolvenčního zákona:

§ 92 (o. s. ř.)

(1) Na návrh žalobce může soud připustit, aby do řízení přistoupil další účastník. Souhlasu toho, kdo má takto do řízení vstoupit, je třeba, jestliže má vystupovat na straně žalobce.

(...)

(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužije v případech uvedených v § 107a.

§ 243 (zákona č. 125/2008 Sb.)

Formy rozdělení

(1) Rozdělení může mít formu

a/ rozštěpení, v jehož důsledku rozdělovaná společnost nebo družstvo zaniká a její jmění přechází

1. na více nově vznikajících společností nebo družstev (dále jen „rozštěpení se vznikem nových společností nebo družstev“),
2. na více již existujících společností nebo družstev (dále jen „rozštěpení sloučením“), nebo
3. kombinací forem uvedených v bodech 1 a 2, nebo

b/ odštěpení, v jehož důsledku rozdělovaná společnost nebo družstvo nezaniká a část jejího jmění přechází

1. na jednu nebo více nově vznikajících společností nebo družstev (dále jen „odštěpení se vznikem nové nebo nových společností nebo družstev“),
2. na jednu nebo více již existujících společností nebo družstev (dále jen „odštěpení sloučením“), nebo
3. kombinací forem uvedených v bodech 1 a 2.

(2) Rozdělením se vznikem nových společností nebo družstev se rozumí rozštěpení se vznikem nových společností nebo družstev i odštěpení se vznikem nové nebo nových společností nebo družstev.

(3) Rozdělením sloučením se rozumí rozštěpení sloučením i odštěpení sloučením.

§ 257 (zákona č. 125/2008 Sb.)

(1) Každá z nástupnických společností nebo každé z nástupnických družstev ručí za dluhy, jež

přešly v důsledku rozdělení ze zaniklé nebo rozdělované společnosti nebo družstva na ostatní nástupnické společnosti nebo družstva nebo zůstaly rozdělované společnosti nebo družstvu při odstěpení, společně a nerozdílně s ostatními nástupnickými společnostmi až do částky ocenění jmění, jež na ni mělo přejít podle projektu rozdělení uvedené v posudku znalce pro ocenění jmění. Ustanovení § 75 odst. 2 se pro účely ručení nepoužije.

(...)

§ 2028 (o. z.)

Zákonným ručením za nepeněžitý dluh je zajištěna peněžitá pohledávka, která věřiteli přísluší při porušení zajištěného dluhu.

§ 236 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Není-li možné vydat do majetkové podstaty původní dlužníkovo plnění z neúčinného právního úkonu, musí být poskytnuta rovnocenná náhrada.

Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení již v době zahájení sporu a později nedoznala změn.

15. V popsáném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním přdestřené právní otázky následující závěry (vzešlé z již ustavené judikatury):

16. Institut přistoupení dalšího účastníka dle § 92 odst. 1 o. s. ř. má tradičně procesní smysl při odstraňování mezer v žalobcem původně vymezeném účastenství na straně žalované tehdy, jestliže až po podání žaloby vyšlo najevo, že dosavadní zaměření žaloby neodpovídá pluralitě subjektů – nositelů pasivní věcné legitimace, a to pro skutečnosti nastalé před podáním žaloby ([R 12/2008](#)).

17. Věřitel může uplatnit svá práva vůči dlužníku a vůči ručiteli již žalobou podanou proti oběma (§ 92 odst. 1 o. s. ř.). Nic ovšem nebrání tomu, aby věřitel, který (původně) žaloval o splnění dluhu pouze dlužníka, uplatnil právo na splnění ručitelského závazku dodatečně též vůči ručiteli. Věřitel tak může učinit samostatnou žalobou, a byly-li obě věci zahájeny u téhož soudu, lze je podle § 112 odst. 1 o. s. ř. v zájmu hospodárnosti spojit ke společnému řízení, neboť věci spolu skutkově souvisí. Tohoto výsledku (tzv. subjektivní kumulace) může dosáhnout i sám věřitel tím, že nárok vůči ručiteli uplatní v řízení zahájeném vůči dlužníku. Příslušným procesním nástrojem je návrh na přistoupení dalšího účastníka do řízení podle § 92 odst. 1 o. s. ř. Tyto závěry se uplatní též v případě, kdy skutečnost, s níž právní předpisy pojí vznik zajištění uplatněné pohledávky ručením, tj. vznik dalšího, věcně souvisejícího, leč jiného závazku osoby odlišné od žalovaného dlužníka, nastane až v průběhu řízení vedeného proti dlužníku o splnění dluhu. Je současně zřejmé, že procesním nástrojem, jímž žalující věřitel může řešit popsanou situaci, není ustanovení § 107a o. s. ř.; nejde tu (totiž) o převod nebo přechod žalobou uplatněné povinnosti, nýbrž o vznik jiné povinnosti zavazující jinou osobu, než žalovaného dlužníka. V úvahu přichází právě jen postup podle § 92 odst. 1 o. s. ř., tedy návrh na přistoupení dalšího účastníka (žalovaného) do řízení (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. [32 Cdo 5406/2014](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 2, ročníku 2018, pod číslem 19).

18. K závěrům shrnutým v odstavci 17. budiž dodáno, že Nejvyšší soud je formuloval ve věci, ve které se věřitel (žalobce) domáhal po dlužníku (žalovaném) peněžitého plnění (zaplacení částky 4.948.000 Kč z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení) a kde onen žalobce podal návrh na přistoupení dalšího žalovaného do řízení poté, co se po zahájení sporu rozdělil formou rozdělení odstěpením se vznikem nové obchodní společnosti a další žalovaný byl nově vzniklou nástupnickou

společností. Návrh na přistoupení dalšího žalovaného do řízení se rovněž opíral o úpravu obsaženou v § 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb.

19. S přihlédnutím k době vzniku tohoto (zákonného) ručení (20. 6. 2018) přitom Nejvyšší soud nepochybuje o tom, že ručení podle ustanovení § 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb. se týká i nepeněžitých dluhů. Srov. k tomu dále i ustanovení § 2028 o. z.

20. Jinak řečeno, dojde-li po zahájení sporu, v němž věřitel po dlužníku – obchodní společnosti vymáhá splnění dluhu, k rozdělení žalovaného (obchodní společnosti) odštěpením se vznikem nové nebo nových společností nebo družstev (§ 243 odst. 1 písm. b/ bod 1. zákona č. 125/2008 Sb.), může se věřitel domoci přistoupení nové nebo nových společností nebo družstev do řízení na straně žalovaného z titulu zákonného ručení za dluhy žalovaného (§ 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb.) postupem dle § 92 odst. 1 o. s. ř.; to platí i tehdy, jde-li o nepeněžitý dluh.

21. Právní posouzení věci odvolacím soudem (jenž měl za to, že ručení vzešlé po zahájení sporu z úpravy obsažené v § 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb., neopodstatňuje vůči nástupnické společnosti původního žalovaného postup podle § 92 odst. 1 o. s. ř.) tudíž není správné.

22. Dovolání přesto není opodstatněné.

23. Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 29. 5. 2001, sp. zn. [29 Odo 232/2001](#), uveřejněném pod číslem 9/2002 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 9/2002“), z něž ve své rozhodovací praxi ustáleně vychází, vysvětlil, že přistoupení dalšího účastníka do řízení soud nepřipustí ani tehdy, jestliže by po připuštění přistoupení do řízení nebylo zřejmé, čeho se původní žalobce vůči přistoupivšímu účastníku žalobou domáhá (jde-li o přistoupení do řízení na straně žalovaného). V usnesení ze dne 22. 9. 2020, sp. zn. [23 Cdo 2513/2020](#) (jež se [R 9/2002](#) výslovně dovolává), k tomu Nejvyšší soud doplnil, že řečené platí bez zřetele k tomu, že zákon ani judikatura nevyžaduje, aby s návrhem na přistoupení účastníka řízení byl spojen návrh na změnu žaloby podle § 95 odst. 1 o. s. ř. Tamtéž pak pro poměry dané věci dodal, že již z obsahu návrhu na přistoupení účastníka řízení na straně žalované bylo zřejmé, že po subjektu, jehož přistoupení na stranu žalované bylo navrženo, je požadováno zaplacení žalované částky z titulu zákonného ručení za dluhy jednoho z původních žalovaných, které vzniklo podle ustanovení § 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb.

24. V poměrech této věci se dovolatel po původním žalovaném domáhá nepeněžitého plnění. Jde jednak o vyslovení neúčinnosti kupních smluv z 30. 12. 2013, jednak o následné vydání předmětu neúčinné koupě (dvou označených vozidel) do majetkové podstaty dlužníka, eventuálně (pro případ, že žalovaný již vozidla nevlastní) o zaplacení částek 250.000 Kč a 150.000 Kč do majetkové podstaty dlužníka (srov. odstavec 1. výše).

25. Jakkoli se dovolatel v dovolání argumentačně hlásí k tomu, že návrh na přistoupení dalších účastníků do řízení na straně žalovaného uplatnil z titulu ručení vzniklého odštěpením dle § 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb., ze spisu se podává, že až do vydání napadeného usnesení takovou skutečnost (ručení) jako důvod rozhodnutí dle § 92 o. s. ř. v řízení neuplatnil; neobsahuje ji podání datované 10. 4. 2019 (č. l. 103) [ve znění opravy provedené podáním datovaným 15. 5. 2019 (č. l. 108)], přičemž jiná podání dovolatel do vydání napadeného rozhodnutí ve věci nečinil.

26. Procesní úkony se liší od hmotněprávních úkonů především v tom, že právní účinky nevyvolávají samy o sobě, nýbrž až ve spojení s dalšími procesními úkony soudu či účastníků, jež jim v průběhu občanského soudního řízení předcházejí nebo po nich následují. Občanské soudní řízení (proces) samo směřuje (zejména jde-li o tzv. „sporné řízení“) k odhalení vad vůle, k nimž došlo při soukromoprávních jednáních stran, a soudním rozhodnutím pak mají být odčiněny účinky vadných projevů vůle při soukromoprávních jednáních. Je proto pojmově vyloučeno, aby pro omyl, který se

projevil neshodou mezi jeho vůlí a jejím projevem, účastník řízení napadl platnost svého procesního úkonu, jehož prostřednictvím se uskutečňuje vlastní cíl občanského soudního řízení. Každý procesní úkon je proto nutno posuzovat podle toho, jak byl navenek projeven, nikoliv podle toho, jestli mezi projeveným procesním úkonem a vnitřní vůlí jednatelů je skutečný souhlas. Ani podstatný omyl účastníka mezi tím, co procesním úkonem projevil, a tím, co jím projevit chtěl, nemá žádný vliv na procesní úkon a jeho účinnost. Srov. odstavec 53. stanoviska pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. [Plsn 1/2015](#), uveřejněného pod číslem 1/2017 Sb. rozh. st., důvody usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2012, sp. zn. [31 Cdo 2847/2011](#), uveřejněného pod číslem 72/2012 Sb. rozh. obč., a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. [29 Odo 649/2001](#), uveřejněné pod číslem 11/2006 Sb. rozh. obč.

27. Bez zřetele k tomu, že dovolatel v návrhu na přistoupení dalších žalovaných do řízení neprojevil navenek vůli, z níž by vyplývalo, že důvodem podání takového návrhu je vznik ručení společností nově vzniklých odštěpením, podle § 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb., tak jako tak platí (ze spisu plyne), že nedošlo k žádné změně nebo doplnění žaloby způsobem, z něž by vyplývalo, čeho a proč se po společnostech JD, JR a JS domáhá [zda má jít o situaci, kdy tyto společnosti (nebo některé z nich) jsou v současnosti držiteli předmětů koupě (a kterých) a tedy osobami pasívně přímo legitimovanými k uspokojení odpůřčího nároku, nebo zda mají být vtaženy do řízení jako ručitelé za splnění odpůřčího nároku žalovaným], takže podaný návrh již proto nemohl uspět (srov. opět [R 9/2002](#)).

28. Zbývá dodat, že kdyby Nejvyšší soud vyšel z toho, co dovolatel poprvé tvrdí až v dovolání (že důvodem pro podání návrhu na přistoupení společností JD, JR a JS do řízení coby dalších žalovaných je jejich ručení za závazky původního žalovaného ve smyslu ustanovení § 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb.), prosadil by se závěr formulovaný v předchozím odstavci tím více, že na základě takové právní skutečnosti se v poměrech dané věci nelze po společnostech JD, JR a JS domáhat nepeněžitelného plnění, které dovolatel uplatňuje žalobou vůči původnímu žalovanému (srov. odstavec 24. výše).

29. Po rozdělení obchodní společnosti odštěpením se vznikem nových společností (§ 243 odst. 1 písm. b/ bod 1. zákona č. 125/2008 Sb.) lze vyhovět návrhu žalobce, který po rozdělované společnosti vymáhá splnění nepeněžitelného dluhu, na přistoupení nově vzniklých (nástupnických) společností do řízení jako dalších žalovaných (§ 92 odst. 1 o. s. ř.) z titulu ručení za dluhy rozdělované společnosti (§ 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb.), jen tehdy, bude-li při připuštění přistoupení do řízení zřejmé, že se žalobce vůči přistoupivším žalovaným domáhá peněžitelného plnění (srov. § 2028 o. z.). Je-li nepeněžitelným dluhem rozdělované společnosti její povinnost vydat pro případ vyslovení neúčinnosti právního úkonu (právního jednání) do majetkové podstaty původní dlužníkovy plnění z neúčinného právního úkonu (právního jednání), lze se domáhat vůči přistoupivším žalovaným z titulu jejich zákonného ručení za dluhy rozdělované společnosti pouze zaplacení rovnocenné peněžitelné náhrady odpovídající částce, k jejíž úhradě by byla rozdělovaná společnost povinna, kdyby původní dlužníkovy plnění z neúčinného právního úkonu nebylo možné vydat do majetkové podstaty dlužníka (§ 236 odst. 2 insolvenčního zákona).

30. V situaci, kdy obsah zákonného ručení za nepeněžitelný dluh rozdělované společnosti nemá (nemůže mít) vůči ručiteli podobu požadavku totožného s nepeněžitelným žádáním uplatněným žalobcem vůči rozdělované společnosti [požadavku na vyslovení neúčinnosti právního úkonu (právního jednání) a navazujícího (primárním petitem uplatněného) vydání movité věci do majetkové podstaty dlužníka], by připuštění přistoupení společností JD, JR a JS do řízení coby nových žalovaných bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie (srov. opět [R 9/2002](#)).

31. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.), když napadené rozhodnutí je co do závěru, že nebyly splněny předpoklady pro

připuštění přistoupení dalších žalovaných do řízení, ve výsledku správné.

32. V zájmu předejití možných nejasností o účincích zamítnutí návrhu podle § 92 o. s. ř. v této věci Nejvyšší soud dodává, že žalobce má stále možnost podat dle § 92 odst. 1 o. s. ř. nový (řádný) návrh na přistoupení společností JD, JR a JS do řízení coby dalších žalovaných. Vyhovět takovému procesnímu úkonu však je možné pouze za předpokladu, že v něm žalobce projeví svou vůli způsobem, z něžž bude zřejmé, na základě jaké právní skutečnosti (zda z titulu zákonného ručení společností JD, JR a JS za dluhy původního žalovaného) tak činí a čeho se vůči společností, jejichž přistoupení navrhuje, žalobou domáhá (při současném respektu k závěrům formulovaným v odstavci 30. výše).